

”TV:stäkin tuttu” Michael Kälid tyytyväisenä:

Naisjalkapalloiluakin arvostetaan huippu-urheiluna

Michael Kälidistä on viime vuosina tullut tuttu henkilö monille muillekin kuin urheilua aktiivisesti seuraaville. Kiitos Suomen naisjalkapalloilun, joka paljolti hänen ansiostaan on noussut aivan kansainväliseen kärjen joukkoon. Osansa on luonnollisesti myös mediassa, joka arvostaa naisjalkapalloilua tosin kuin takavuosina. Pallo-Veikko tapasi Michael Kälidin syksyisellä maaottelumatkalla ja tivasi häntä haastattelun, jonka anti seuraavassa.

Mikä seikka toi sinut jalkapalloilun pariin?

– Isäni Bernhard otti -60 luvun alkupuolella minut mukaan Kokkolaan seuraamaan GBK:n pelejä. Muistan vielä ihanan linimentituoksun, kun pelaajat juoksivat vanhan puukatsomon pukutiloista kentälle. Ajattelin silloin, että minäkin joskus haluan olla jalkapalloilija, jota ihmiset tulevat seuraamaan. Tavoite on täyttynyt, mutta valmentajana.

Kruunupyssä on vahvaa jalkapallokulttuuria, Vikströmin veljestrio, HBK jne.

Mikä osuus näillä on valmentajauraasi?

– HBK on kasvattajaseurani ja aina lähellä sydäntä. Ensimmäinen valmentajani oli Håkan Vikström. Hän sai aikoinaan vauhtia HBK:n junioritoimintaan. Håkanin valmentajatyylillä olen oppinut paljon. Ihmisläheinen, vaativa, oikeudenmukainen ja tiukka valmentaja, joka sanoi, että taitava pelaaja pärjää aina.

Mitkä seikat ratkaisivat sen, että valitsit naisten valmentamisen?

– Kiinnostus naisjalkapalloiluun syntyi -90 luvun loppupuolella. Ruotsin TV:stä. Olin ennen sitä kyllä katsonut naisten pelejä, mutta silloin ei käynyt kertakaan mielessä, että minusta tulisi naisten valmentaja. Kun FC United -90 luvun lopulla kysyi kiinnostustani valmentajapestistä, rupesin aktiivisemmin seuraamaan. En vielä silloin syttynyt ajatukseen. Kun FC United tarjosi v. 2000 uuden valmentajapaikkaa, niin otin haasteen vastaan. Ajattelin

silloin, että vuoden, ehkä kaksi voisin kokeilla, koska aina oppii jotain. Sillä tiellä olen vieläkin.

Mitä eroa on valmentaa naisia tai miehiä?

– Ei hirveästi eroa ole. Lajihan on sama, säännöt ovat samat, kentän ja pallon koko ihan sama kuin miehissäkin. Suurin ero on fyysiselle puolella. Se tietysti pitää ottaa huomioon, kun suunnittelee harjoitteita. Naiset ovat kuitenkin erittäin tunnollisia ja oppimishalu on todella kova.

Tuleeko ongelmia kentällä, pukukopissa, vapaa-aikana?

– Ei se mikään ongelma ole. Olemme joukkueen kanssa luoneet yhteiset pelisäännöt ja niistä pidämme kiinni.

Millä perusteilla joukkueeseen valitset kapteenin?

– Kapteeninauhan kantaminen on tietysti pelaajalle kunniasia. Valmennusjohto valitsee siihen sopivan henkilön. Kapteenilta vaadimme johtamiskykyä kentällä ja kentän ulkopuolella. Kapteenin pitää myös ottaa uudet nuoret pelaajat lämpimästi vastaan eikä kohdata heitä kilpailijoina. Joukkueessa on kapteeni sekä kaksi varakapteenia, joiden kanssa usein keskustellaan käytännön, mutta myös pelillisistä asioista.

Millaisena pidät naisjalkapalloilun arvostusta meillä ja muualla?

– Arvostus on noussut tulosten parannettua. Sen huomaa hyvin median kiinnostuksesta sekä katsojaluvuissa. Nykyään naisjalkapalloilijaakin pidetään huippu-urheilijana. Liittokin panostaa taloudellisesti enemmän kuin koskaan naisjoukkueeseen, ja meillä on tällä hetkellä toiseksi suurin budjetti kaikista maajoukkueista. Esim. miesten U-21:lla (olympiajoukkue) jää meidän jälkeen. Tietysti olemme vielä esim. USA:ta, Saksa, Ruotsia ja Norjaa jäljessä, mutta ei Roomaakaan rakennettu päivässä valmiiksi.

Olet saanut paljon tunnustusta tästäkin työstä. Mitä niistä arvostat eniten?

– Jalkapallo on joukkuelaji. Yksin ei pysty minkäänlaisia tuloksia saamaan aikaan. Jotta joukkue menestyisi, tarvitaan

Michael Kälid nousi kansan tietoisuuteen Kruunupyyn vahvasta jalkapalloperinteestä. Juttukaverina vas. KPV:n Peter Haldin.

hyviä pelaajia, vahva organisaatio, mihin kuuluu yhtenäinen valmennustiimi. Palkintoja ja tunnustuksia on jaettu aina ja niitä on vaikea verrata keskenään. Joukkuelajissa ne usein kohdistuu valmentajaan. Saamistani tunnustuksista ja palkinnoista arvostan kahta peräkkäistä kutsua linnanjuhliin kaikista eniten. Syy siihen on yksinkertaisesti se, että silloin vaimokin, joka usein joutuu olemaan yksin kotona, sai olla mukana. Vuoden valmentajatitteli v. 2005 tietysti on toinen, joka paljon lämmittää.

Mikä on suomalaisen jalkapallokulttuurin tila ja pelaajien taitotaso?

– Suomifutis menee koko ajan eteenpäin. Aina kuitenkin on muistettava, että muutkin tekevät valtavasti töitä. Jalkapallon uskottavuuden kannalta kansainvälinen menestys on minusta erittäin tärkeä. Junioreissa sitä on tullut saavuttamalla lopputurnauspaikkoja. (Pojat U-20 MM 2002, pojat U-17 MM 2003, tytöt U-19 EM 2004, tytöt U-20 MM 2006). Miehet taistelevat kovasti EM-kisapaikasta 2008. Naiset olivat EM-lopputurnauksessa 2005, ja ovat myös varmistaneet paikkansa 2009 kisoissa järjestävänä maana. Jos haluamme jatkossakin olla lopputurnauksissa mukana, meidän on tehostettava toimintamme koko ajan. Meillä on Suomessa nykyään erinomaiset harjoittelumahdollisuudet ympäri vuoden. Hallit ja lämmitettävät keinotekoiset taksat takaavat sen. Nyt on entistä enemmän satsattava uusien valmentajien rekrytoimiseen, jotta voimme viedä nuoria pelaajia eteenpäin.

Miten Palloliiton johto on suhtautunut työhösi?

– Olen saanut tehdä työtäni

rauhassa. Liiton johto on koko ajan tukenut minua. Näin myös alkuvuosina, kun rakentamisprosessi oli käynnissä, eivätkä tulokset aina olleet hyviä.

Oletko tappion hetkellä yksin ja miten palautuminen onnistuu?

– Tietysti tappion jälkeen on aika tyhjä olo. Jos olemme turnauksessa, käymme aina seuraavana päivänä pelin yhdessä läpi olkoon sitten tulos mikä tahansa. Karsintapelin jälkeen, kun aikataulu on aika tiukka, keskustelemme kyllä valmennusjohtoon kanssa pelistä, mitä olisimme esimerkiksi voineet tehdä toisin. Yönet tappiopelin jälkeen jäävät yleensä aika lyhyiksi, kun päässä pyörii tilanteita koko ajan. Tanska-tappion jälkeen syksyllä en saanut ollenkaan unta. Yleensä parin päivän kuluttua, kun taas pääsee normaaliin elämänrytmiin, löytää tappiopelistäkin jotain positiivista ja silloin elämä voittaa taas.

Mitä teet sen jälkeen, kun valmentajasopimus aikanaan päättyy?

– Kun sopimus päättyy 31.10.-09 pidän varmasti loppuvuoden vapaata. Mitä sen jälkeen tapahtuu jää nähtäväksi, mutta tuskinpa jään sohvalle makamaan.

Menestyksen myötä sinusta on tullut sympaattinen julkis. Miten koet sen arkielämässäsi?

– Tietysti tilanne on sellainen että olen tietynlainen julkis. Sen huomaa, kun liikkuu julkisilla paikoilla. Ihmiset tuntee ja tulee kysymään naisjoukkueen kuulumisia. Sehän on tietysti tavalla ihan OK. Samalla pitää nyt entistä enemmän varoa, mitä sanoo ja tekee, välttääkseen ikäviä otsikoita. Nautin kyllä, kun tulen jostain tapah-

tumasta takaisin kouluun ja näen oppilaiden ilmeistä, miten ylpeitä he ovat, kun opettaja taas on ollut telkkarissa.

Kerro jotain luonteestasi. Mikä seikka saa sinut vihaiseksi?

– Olen aika peruseräjä. Olen oppinut sen, että huutamalla ja kiroilemalla ei paranna maailmaa, puhumattakaan peliä. Ihmiselle on luotu kaksi korvaa ja suu. Minusta se tarkoittaa sitä, että enemmän pitää kuunnella ihmisiä ja analysoida tilanteita. Siis 66,5 prosenttia korvista sisään ja 33,5 suusta ulos. Valehtelu ja epärehellisyys saa minut kuitenkin vihaiseksi, ja kun muuten rauhallinen mies tulee vihaiseksi, niin sen kyllä huomaa.

Jos jää vapaa-aikaa, mihin käytät sen ja paljonko vuodessa kertyy matkapäiviä?

– Yritän tietysti viettää vapaa-aikani perheeni kanssa. Lapset pelaavat myös jalkapalloa ja heidän pelien seuraaminen on mielenkiintoista. Yritämme myös olla mahdollisimman paljon mökillä. Yhdessä matkustaminen rentouttaa myös ja pyrimme aina tekemään vuoden aikana pari matkaa. Tietysti arvostan myös sitä, että saan olla kotona lukemassa kirjaa ja kuunnella musiikkia, koska matkustuspäiviä tulee kuitenkin vuoden aikana 80-100.

Michael Kälid

Syntynyt 6.5.-54, Kruunupyssä, luokanopettaja. Jalkapallovalmentajakoulutus: JVK, Steg 3 (Ruotsissa). Perhesuhteet: aviovaimo Yvonne ja pojat Andreas 24, Jonatan 20 ja Robin 12.

www.sampo.fi

SAMPO
Tuumasta toimeen.

Kokkolan konttori

Puh. 010 512 3400